

Cum putem scăpa de griji?

Verset călăuzitor: 1 Petru 5.7

1 Petru 5.7: Aruncați asupra Lui toată îngrijorarea voastră, pentru că El îngrijește de voi.

Descoperirea sau inventarea unui mijloc prin care să poți scăpa dintr-o dată de toate grijile ar fi întâmpinată cu mare bucurie în întreaga lume. Căci unde este omul care să nu fi simțit niciodată presiunea grea a îngrijorării neliniștitoare și chinuitoare?

Se spune că un astfel de mijloc nu există și că niciodată nu va fi descoperit sau inventat. Cel puțin nu pentru omenirea în general. Dar există oameni, numiți „credincioși”, care cunosc un astfel de mijloc. Toți cei care au fost aduși în legătură vie cu Dumnezeu prin credința în Hristos sunt îndemnați să arunce toată povara grijilor lor asupra Tatălui lor din ceruri, și când o vor face, nu numai că vor fi eliberați de apăsarea acestei poveri, dar vor avea și certitudinea că totul va fi bine, pentru că El are grijă de ei.

Unii copii ai lui Dumnezeu par să creadă că pot să se apropie de Domnul cu încredere doar în ceea ce privește binele lor spiritual; ei tratează lucrurile acestei vieți ca și cum ar fi lăsați să se descurce cât mai bine cu ele. Dar aceasta este o greșală gravă și fatală, care nu numai că le răpește fericirea și pacea, ci le și împiedică creșterea în sfințenia practică. Este de necontestat că, atâta timp cât ne aflăm în această lume, suntem înconjurați de ispite și dificultăți de tot felul și expuși la îngrijorări constante. Deci, dacă un credincios crede că nu are voie să vină la Dumnezeu cu nevoile sale zilnice, se înșală foarte mult și își petrece o mare parte din viață într-o stare de separare practică de Dumnezeu. Ce pierdere este aceasta! Creștinismul vrea să ne transforme viața în toate aspectele ei. El nu vrea să-și exercite influența puternică doar asupra acțiunilor noastre, ci și să ne întărească și să ne susțină inima în circumstanțele vieții. Scriptura vorbește foarte clar despre acest fapt. Domnul Însuși îi îndeamnă cu insistență pe ucenicii Săi să nu se lase pradă îngrijorărilor. El nu se referă deloc la lucruri spirituale, ci vorbește despre „hrană” și „îmbrăcăminte” și le recomandă celor ai Săi să lase circumstanțele lor temporare în mâinile Celui care îmbracă crinii și hrănește păsările [compară cu Matei 6.25-34].

Și în pasajul citat la început, apostolul Petru ne îndeamnă să aruncăm *toate* grijile noastre asupra lui Dumnezeu, oricare ar fi ele. Prin urmare, nu este nimic nepotrivit să ne luăm libertatea de a aduce Domnului *toate* dificultățile noastre, mari sau mici. Dimpotrivă, El *dorește* aceasta de la noi, și tocmai atunci când o temere adevărată și sinceră față de Dumnezeu ne reglează comportamentul, suntem conduși să aruncăm de la noi orice teamă, orice îngrijorare, fie că ne privește pe noi înșine sau pe alții, și să le punem în mâinile lui Dumnezeu.

Încă o dată: *orice* îngrijorare poate fi aruncată, chiar și întrebările adesea atât de temătoare ale unor credincioși cu privire la cum se vor mai configura circumstanțele lor în această lume. Tot ce trebuie să facă este să rămână credincios Celui care îl iubește și să lase circumstanțele sale să fie aranjate prin înțelepciunea Sa divină. Aceasta este credința, aceasta este încrederea. Dar, vai, câți credincioși se chinuie și se torturează neîncetat cu îngrijorări și temeri trecătoare! Ei aruncă o parte din povara lor asupra lui Dumnezeu, dar păstrează o parte suficientă pentru a o transforma într-o sursă de teamă constantă și chinuitoare. Ei rumegă asupra relelor viitoare, se întristează pentru nenorocirile trecute și nu pot scăpa de ele. Ce altceva este aceasta decât o tortură inutilă și o tristă defăimare a lui Dumnezeu? De ce nu lăsăm lucrurile în mâinile Celui care ne îndeamnă cu atâta dragoste, ba chiar ne roagă să-L facem administratorul tuturor dificultăților noastre? Pune-le la picioarele Lui, întinde-le înaintea Lui, lasă-le toate în seama

înțelepciunii Lui și vei afla că, conform promisiunii Sale, „toate lucrurile vor lucra spre binele tău”.

„El îngrijește de voi.” Acesta este temeiul pe care apostolul își bazează îndemnul. Și, într-adevăr, este suficient dacă putem crede. Dar de câte ori îndrăznim să sperăm că aceste cuvinte scurte sunt adevărate! Și cu cât ne preocupăm mai mult de circumstanțe sau de lipsa noastră de valoare și putere, cu atât ne este mai greu să credem fără rezerve în promisiunile lui Dumnezeu. În neînțelegerea noastră, ni se pare adesea îndrăzneț ca Dumnezeu, a cărui atenție este neîncetat solicitată de miriade de ființe, să ne acorde și nouă o grijă specială. Această gândire *pare* să-L onoreze pe Dumnezeu, dar, în realitate, are tendința să-L pună pe aceeași treaptă cu noi. Desigur, în ciuda lipsei noastre de importanță și a neputinței noastre, suntem înclinați să ne îndreptăm atenția numai către persoanele sau lucrurile pe care le considerăm demne de aceasta. Dar, după evaluarea divină, nu există mare și mic. Fie că sunt nobili sau umili, bogați sau săraci, toți oamenii se află, în sine, la aceeași îndepărtare infinită de Dumnezeu. Dar, așa cum mica noastră planetă atrage atenția lui Dumnezeu, ca și cum nu ar exista niciun alt corp ceresc în vastul univers, la fel și fiecare dintre copiii Săi primește atâta grijă din partea Lui, ca și cum nu ar exista niciun altul pe pământ.

Dacă ne amintim ce preț a plătit Dumnezeu pentru a ne face copiii Săi, nu ne mai este atât de greu să credem că și acum, după ce am devenit copiii Săi, *toată* dragostea și grija Lui ne aparțin. Scriptura este plină de exemple minunate despre cât de tandru și credincios îi iubește Dumnezeu pe copiii Săi. Ea mărturisește chiar despre grija Lui pentru noi într-o vreme în care noi nici nu existam. Apostolul Pavel, el însuși profund mișcat de măreția subiectului său, exclamă în Epistola către Efeseni: „Binecuvântat fie Dumnezeul și Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, care ne-a binecuvântat cu orice binecuvântare spirituală în cele cerești, în Hristos; după cum ne-a ales în El *mai înainte* de întemeierea lumii, ...” [Efeseni 1.3,4a].

Cât de minunat a fost îndeplinit în timp acest plan de dragoste eternă! Da, Dumnezeu nu L-a cruțat pe Fiul Său unic și iubit, ci L-a dat pentru noi toți. Dar nu numai atât, după ce a împlinit lucrarea grea a răscumpărării, El a trimis pe Pământ pe Duhul Său Sfânt, pentru a-i păzi pe credincioși, a-i învăța și a-i conduce spre glorie. El le-a dat Cuvântul Său prețios, prin care le-a făcut cunoscută voia Sa, gândurile și sfaturile Sale pentru timp și eternitate. De asemenea, El le-a rânduit o autoritate în această lume, un „slujitor al lui Dumnezeu pentru tine spre bine” (compară cu Romani 13.4). Oare spune Petru prea mult când zice, având în vedere toate acestea: „El îngrijește de noi”?

Și așa cum El are grijă de poporul Său în ansamblul său, tot așa are grijă în mod special de fiecare dintre copiii Săi. Dar aici credința noastră tinde să se clatine. Cu mare ezitare credem că El are grijă de noi *personal*, că „zilnic ne poartă povara” (Psalmul 68.19). Și totuși, este adevărat că Dumnezeu are grijă de fiecare dintre ai Săi, așa cum Se gândește la toți. Nu a fost El îngrijorat pentru Lot, când a trimis cei doi îngeri să-l avertizeze despre distrugerea care urma să vină asupra Sodomei și, în cele din urmă, aproape că l-a smuls cu forța din pericol? Nu S-a gândit El la Moise, când a condus-o pe fiica faraonului la malul râului și a făcut-o să accepte copilul evreu abandonat ca fiind al ei? Nu S-a îngrijit El de Daniel, când a trimis îngerul Său să închidă gurile leilor înfometate? Sau de Petru, când a trimis din nou un înger să deschidă porțile închisorii? Toți acești credincioși au beneficiat de grija specială a lui Dumnezeu. Și noi? Nu avem noi astăzi un tezaur mult mai mare de promisiuni și asigurări prețioase din gura Lui decât aveau credincioșii Vechiului Legământ? Nu ni se spune: „El, care, în adevăr, nu L-a cruțat pe propriul Său Fiul, ci L-a dat pentru noi toți, cum nu ne va dărui, de asemenea, *toate* împreună cu El?” [Romani 8.32]. Nu suntem oare îndemnați mereu să cerem, ca să primim, pentru ca bucuria noastră să fie deplină? Sau, „faceți cunoscut înaintea lui Dumnezeu cererile voastre, prin rugăciune și prin cerere cu mulțumiri” [Filipeni 4.6]? De aceea, fii curajos, copil al lui

Dumnezeu, oricât de slab, doborât și dezamăgit te-ai simți! Ridică-te cu ajutorul cuvântului plin de har: „El îngrijește de voi”, și lasă mângâierea nesfârșită care se află în el să-ți întărească credința!

Titlul original: Wie werden wir von Sorgen frei?

Sursa: *Botschafter des Heils in Christo*, Anul 77, 1929, pag. 23-28.